

Žaludek se jí houpal mírnou, ale vytrvalou bolestí, pravým podžebřím se rozlévala horkost a v hlavě jí nepravidelně pulzovalo. Ani netušila, že to při otřesu mozku takhle probíhá. Možná v kombinaci s tím alkoholem. Usoudila, že cestou nebude špatné poohlédnout se po pohotovosti. Jen pro jistotu, takhle zle jí ještě nikdy nebylo. Bude doufat, že než přijde na řadu, trochu se jí uleví. Nestojí o to, aby si ji v nemocnici nechali jako těžký případ. Za ten se ona rozhodně nepovažuje. Stačí nějaké prášky na bolest, vyloučit závažné zranění, trochu ji uklidnit a hotovo.

Doktory dvakrát v oblíbě neměla. Kdysi se na jedné z preventivních prohlídek zmínila, že se její příbuzný léčí se srdcem a medik, který byl v ordinaci na praxi, ji hned začal ohmatávat kotníky. Prý kvůli vyloučení otoků, ale Julii bylo jasné, že si na ni chtěl prostě jen sáhnout. Zpražila ho tehdy tak sarkastickým pohledem, že se neodvážil vyšetřit jí ještě i hrudník. Fonendoskop zbaběle předal kolegovi.

Bylo jí nanic. Zranění břicha, děravá paměť. Chtělo by to pauzu, relax, dovolenou. Moment, zpozorněla překvapeně. *Dovolená.* S tou představou rozhodně nebylo něco v pořádku. Vůbec ji totiž nenaplňovala radostí. Nerozuměla proč, vždyť k čemu jinému dovolená slouží? Že by o oddech nestála? Třeba poslední dobou odpočívala až příliš.

Zachmuřeně nakrčila čelo, naposledy si prohlédla celou koupelnu, otočila se ke dveřím a vzala za kliku.

Pryč odsud.

VIKTOR

Probouzel se pozvolna. Líně, jako vždycky. Cítil, jak ho něco tlačí do tváře pod levým okem. Nepříjemně to bolelo, přinutilo ho to hlavu lehce nadzvednout. Ztěžka ji chvíli držel ve vzduchu, ale nakonec unaveně klesl zpátky. Musel v posteli usnout s nějakou věcí, která v noci zůstala pod ním na polštáři. Nejspíš spal tak hluboce, že ani nezaznamenal, že na té věci leží obličejem. Pod okem bude mít pěkný otlak. Určitě jde o ovladač od televize, co jiného. S ničím jiným ani v posteli neusíná. Měl by s tím něco udělat. Trochu se sebrat a zamyslet se nad sebou. Najít si pořádnou holku a tak.

Ale jak, když každý večer tráví prací u počítače a následně povalováním u televize? Prolívá se pivem a cpe se smaženými hranolky. Má je rád hodně solené, s vrstvou kečupu nahoře. A s porcí pikantních kuřecích křídýlek k tomu. Nebo pizzu. Šunka, žampiony, dvojitý sýr. Slanina, cibule, smetana. Kdyby mohl, utratí veškerou výplatu za jídlo. Nechápe, jak se v něm někdo může omezovat. Jídlo je vášeň. Nedokáže si pomoci, ale pokaždé, když rozbaluje teplou krabici od donáškové služby, zachvacují ho vlny nekontrolovatelné euforie.

Co ty hubený lidi ze života mají? Radost, až začne plavková sezona? Na to by se mohl vykašlat.

Jídlo si objednává z podniku za rohem, protože ven zas tak často nechodí. Když si zaplatí dvojitě menu, dostane k němu doručení zdarma, proč toho nevyužít? Majitel se jmenuje Albert a už Viktora dobře zná, protože patří k jeho vděčným zákazníkům a bydlí hned vedle, takže donáška, na kterou si podnik najímá brigádníky ze střední, Alberta téměř nic nestojí. Dokonalá symbióza. Člověk, který vlastnil restauraci dřív, to se zákazníky moc neuměl. Prodával menší porce, měl horší výběr a tuzéry pro zaměstnance si nechával pro sebe.

Nový majitel, Albert, ten by něco takového nikdy nedopustil. Albert svou prací žije. Viktor se s ním dal jednou do řeči a vypadalo to, že si spolu docela padli do noty. Dva gurmani. Kdyby uměl Viktor pořádně vařit, možná by ho Albert zaměstnal. Asi se ho někdy zeptá, jídlu přece rozumí. Pomocníka do kuchyně by možná i uvítal. Před pár týdny provedl Albert celkovou rekonstrukci a na štít nechal vyrobit novou ceduli.

Restaurace Na Blbým místě

Viktorovi se ten název líbí. Osvěžující sebeironie. Místo je tak blbý, že se k němu zákazník jinak než pěšky nedostane. Okolo podniku vede prudká a strmá zatáčka, ale nedá se z ní nijak odbočit. Jen sjet až dolů, tam najít kousek fleku na parkování a pak cestu zas vyšlápnout nahoru. Dost vysoko a dost daleko. Zábava na celý večer, ale restaurace neměla o zákazníky nouzi.

„Kam si zajdem?“

„Co takhle na *Blbý místo*?“

„Jak blbý? Lepší by nebylo?“

„Lepší *Blbý místo* v okolí nenajdeš, věř mi.“

Jo, proč ne, pousmál se Viktor. Fajn vtípký, co odlehčí prvotní nervozitu, když se snažíte uhnat nějakou holku. Jenže na ženské měl odjakživa smůlu. Která by taky Viktora chtěla, když má uhry. A váží přes metrák. Řekl by, že má dobrých čtyřicet kilo navíc. Neví, čím jsou, ani kde se u něj vzaly, ale byl by rád, kdyby se jich ujal někdo jiný. Táhl mu na třiadvacet a jeho život byl jednotvárný jako jízda po dálnici. Ráno do práce, odpoledne domů. Smutně povzdechl. Nebyl ale úplně zbytečný. Mohl posloužit třeba jako špatný příklad. Navazování kontaktů mu nikdy nešlo. Dokonce ani s buchtama, o které nikdo jiný nestál. Byl by něčí typ jedině ve chvíli, kdyby šel darovat krev. Odjakživa se držel při zemi. „Na jinou ligu zapomeň, hochu.“

Jiná liga... Ta vzpomínka ho probrala do úplného vědomí. Nedokázal si uvědomit, o co jde, ale z té myšlenky neměl zrovna dobrý pocit.

Povzdychl si a se záupněním nadzvedl hlavu. Strnule se zaražil. Několik vteřin zůstal nehybně v jedné poloze a očima bloudil sem a tam. Nebyl doma, neležel v posteli a neměl pod sebou polštář s ovladačem. Nacházel se někde úplně jinde. Zíral upřeně před sebe a zaraženě si prohlížel plochu, na které se právě probral.

Snažil se zvolna přijít na rozumné vysvětlení toho, co vidí, ale nedávalo mu to smysl. Očima těkal z místa na místo, tělo strnule zapřené nízko nad zemí. Paže neměl trénované a začaly se mu lehce třást. Těžko říct, jestli vysílením po krátkém, ale intenzivním výkonu, jak se snažil udržet přes sto kilo živé

váhy v nepřírozené poloze, či proto, že mu tělo zachvacovala nastupující panika. Sebral zbytek sil, které mu v pažích zůstaly, a s úpěním se vzepřel do kleku. Chvíli nehybně seděl na patách a pak si rukou protřel oči. Prsty hnětl zavřená víčka a soustředil se na svůj dech. Tak jo, moment, to bude dobrý.

Přešel si dlaní po tváři pod levým okem. Chtěl se ujistit, že nespí a nezdá se mu to. Otisk na kůži byl ale až příliš reálný. Naprosto věrohodný. Se zavřenýma očima zkoumal pod prsty opatrně jeho texturu a v hlavě si mezitím snažil uspořádat myšlenky. Nespí, rozhodně nespí, tím si byl jistý. Co si pamatuje z doby předtím, než usnul? Nebo spíš než se probudil tady? Nic. Vybavoval si jen restauraci Na Blbým místě a pak taky všechno, co mu běželo hlavou, než se úplně probral.

Ale poté, co zjistil, kde je, jako by dostal ránu palicí. Nevypadá takhle nějak šok? Nebo panický záchvat? Jen si to teď všechno logicky vysvětlit. Jak se sem dostal?

„Kde to sakra jsem?“ zašeptal polohlasně.

JULIE

Opatrně pootevřela dveře od koupelny. Ulevilo se jí, když klikla zlehka povolila. Únos to tedy není. Měla by se zaměřit na své známé. U kterého se asi tak nachází?

Pár vteřin jen tiše stála, poslouchala a pátrala očima po nejbližším okolí. Prohlížela si chodbu z tmavě šedého vinylu, luxusní odstín, na němž se však nelítostně vyjímá sebe-menší zrnko prachu. Prázdné bílé stěny, bez jediné dekorace. Minimalismus dovedený k dokonalosti, napadlo ji. Ticho jako v kostele, ačkoli ne že by do kostela chodila. Opatrně se naklonila vpřed a rozhlédla se na obě strany. Je vůbec možné, že je v domě takové prázdno? A že nikoho a nic neslyší?

Polehoučku vyklouzla z koupelny a přivřela za sebou dveře. Hezky nepozorovaně a v klidu.

Elegantně. Aby nikdo nepoznal, že se ještě před pár minutami přiopile válela na zemi. A hlavou se otírala o plastový sprchový závěs. Při té vzpomínce se otrásla. Fuj. Radši na to ani nemyslet

Pečlivě se zaposlouchala. Byla připravená zavolat něco jako: „Halo, lidi, jsem v pohodě!“, ale při střetu s atmosférou

okolí si nebyla jistá, jestli je hlasitý výkřik dobrý nápad. Myslela si, že na chodbě spatří detail, díky němuž jí konečně dojde, kde je. Ale když se rozhlédla, necítila se ani o kousek blíž vysvětlení, jak se do domu dostala a co v něm vlastně dělá.

Přemýšlela, kolik by mohlo být hodin, ale neměla zdání. Natáhla se na špičky. Skrz úzké okno u stropu chodby dohlédla jen na světlou oblohu. Pozdní odpoledne? Brzké ráno?

V tiché, prázdné chodbě si připadala ještě víc zmatená než v koupelně na zemi. Divné. To je uprostřed cizího domu úplně sama? Co když na ni ostatní zapomněli? Všichni se prostě rozešli domů? Párty skončila a nazdar? Zajímalo by ji, kam zmizel hostitel. Někdo má v domě cizí, opilou a zraněnou ženskou, a nechá ji samotnou ležet v koupelně?

Netušila sice, u koho se nachází, ale přesně věděla, kam jít. Jako by to tu dokonale znala. Byla si jistá, že prostor po levé straně končí schodištěm s proskleným zábradlím a že z mezipatra se dostane k hlavním dveřím. Přísahala by, že o patro níž se rozkládá obytný suterén. Opět v kombinaci bílé a šedé. Stěny jsou potažené fialovými tapetami v tlumených barvách. Pěkný vzor. Elegance a čistota. Prostorný obývací propojený s kuchyní a terasou. Venku bazén a udržovaná zahrada. Výhled do lesů. Samota.

Samota...

„Haló?“ osmělila se a vykřikla. Vylekalo ji, jak hlasitě zvolání znělo. Odkáslala si a o něco tišeji se zeptala: „Je tu někdo?“

Nikdo neodpověděl.

Odcupitala k otevřeným dveřím naproti a rychle do nich nahlédla. Pracovna. Prázdná, zhodnotila spěšně a přivřela za

sebou. Přešla k pokoji na konci chodby a zvažovala, zda zaklepat. Věděla, že jde o ložnici. Krásnou. Vyřezávaná postel z masivu, těžké zdobené závěsy, obří zrcadlo na stropě. Polilo ji horko z představy, že v místnosti najde cizího nahatého chlapa. Že by sex na jednu noc? Ve chvíli, kdy otevře dveře, spatří pod odhrnutou přikrývkou chlupatá záda, v horším případě na ni budou mžourat naprosto neznámé oči. Možná se z postele odplížila do koupelny, aby se trochu poupravila předtím, než se své známosti znovu ukáže. Nebo než z domu zmizí, zamračila se. Kontrolka v podvědomí se souhlasně rozblikala. Bingo!

Nerozhodně se rozhlédla. Prostory jí byly povědomé, ale něco se jí na okolí nelíbilo. Než se probrala na zemi v koupelně, rozhodně v domě nechtěla být. Zvolna pustila kliku od ložnice. Nejspíš by měla rychle a nenápadně zmizet.

Na konci chodby se zastavila před prvním dřevěným schodem. V tichosti se naklonila přes zábradlí a shlédla do hloubky pod sebou. Zaváhala, jestli seběhnout až dolů, nebo svou kabelku s věcmi zkusit hledat v mezipatře. Přeci jen, nacházel se tam hlavní vchod. Pravděpodobnost, že si věci odložila u vstupních dveří, byla vysoká.

Stalo se to, zatímco očima pátrala po prostoru suterénu. Omráčil ji především fakt, že něco takového vůbec neočekávala. Domem se rozlehl zvuk vycházející přímo z místa, nad nímž otálela s nohou připravenou došlápnout na první schod. Jemné tiché zavržení. Zaznělo naprosto jasně, nemohla se splést. Samým překvapením zůstala zírat na svou nohu i prostor, který jí od podlahy dělil, a najednou se to ozvalo znovu. Skřípění prken na podlaze nebo na schodech, kdoví? Kdysi

ji napadlo, proč schody vlastně vržou a jestli se to dá nějak opravit. Někdo jí říkal, že zvuky, které dům vydává, jsou odrazem jeho duše, a že čím víc neobvyklých tónů podlaha vydělá, tím vzácnější materiál byl na výrobu použit. Takový kecy! Jenže dům, ve kterém se nacházela, rozhodně stoletou historií netrpěl a jakákoliv vada znamenala prostě jen ošizenou práci nějakého špatně vyučeného řemeslníka. Křečovitě sevřela zábradlí a vyděšeně ucukla nohou zpátky. Nedokázala si rozumně vysvětlit skutečnost, že se zvuk ozval dřív, než ho sama vytvořila.

Bacha, zlato, vrchní schod vrže... vybavila si.

Místo klidně blikající varovné kontrolky se jejím podvědomí rozezněla brutálně hlasitá siréna. Aniž by nad tím přemýšlela, seskákala do mezipatra a vyběhla hlavním vchodem ven, jako by na tom závisel její život.

VIKTOR

Věc, na které ležel tak dlouho, až se mu její povrch otiskl na tvář, byla kůra ze stromu. Obalená mechem. Tiskla se mu k obličejí svou měkkou částí, byla dlouhá a pevná. A mezi vlákny mechu bylo zachyceno pár drobných kamínků. Nebylo divu, že mu na dotyk připomínala ovladač.

Pomalů se rozhlédl. Všude se rozprostíral les. Přímo před ním se do výšky tyčil skalní masiv. Viktor fascinovaně zaklonil hlavu, až se očima zastavil na jeho vrcholku a nevěřícně přitom zavrtěl hlavou. „Kde to sakra jsem?“ zašeptal znovu. Zamračil se a usilovně se zamyslel. Vůbec si nevybavoval, že by si udělal výlet do lesa. Co se týkalo několika přecházejících hodin, měl dokonalé okno. S námahou se postavil a všechno, co se na něj během spánku přilepilo, ze sebe setřepal. Zahýbal rukama a lehce poskočil. Nevypadalo to, že by byl zraněný.

Otočil se k lesu, pak zpátky ke skále. Přiložil si ruce k ústům a z plných sil zakřičel: „Hej!

„Haló! Je tu někdo...?“

Ozvěna nakrátko přerušila ticho, které ho obklopovalo, nic podstatného se ale nestalo. Což bylo vlastně zvláštní.